Nem veszett kárba a munka!

Több mint fél éve, hogy megkötötte a szocialista brigád szerződését az Ajkai Erőmű turbinaházának 10 dolgozója. Nehezen indult ez a verseny, hisz

erőműnél nem könnyű felajánlást tenni. Nagyon meg kell gondolni, mit vállalja-nak,

hogy azok ne csak névlegesek legyenek, hanem valóban segítsék az üzem munkáját, növeljék a gazdaságosságot, emeljék a termelékenységet. De ez csak egyik oldala az éremnek. Hisz ennek a versenymozgalomnak nem egyedüli célja, hogy a dolgozók kiváló gazdasági eredményeket érjenek el, hogy lendítői, előrevivői legyenek az üzem munkájának versenymozgalmának. Ennél sokkal többről van szó.

Új típusú emberré kell válni a brigád minden egyes tagjának

— s ez a nehezebb feladat. Hogy mennyire így van, a turbinaház Zalka Gyula brigádja talán most az értékelésnél döbbent rá leginkább.

Az értékelés szerint a brigád jól dolgozott. A munkafegyelemre, a munkavédelmi előírások betartására, az új turbinaüzem berendezéseinek megismerésére tett vállalásaikat teljesítették. Szerződésükben szerepel, hogy egymás munkahelyén levő segédberendezések kezelését kölcsönösen megismerik, hogy szükség esetén egymást helyettesítsék.

Eddig nincs is semmi baj. Ha a vállalást csak eddig néznénk, a brigád mindenképpen megérdemelné, hogy viselhesse a megtisztelő címet, amiért már több mint fél éve küzdenek. Ám az értékelésnél tűnt ki, hogy politikai képzésüket nem vállalták a brigádtagok. A másik gond, hogy

a vidékről vonattal bejáró dolgozók még nem érték el azt a szintet,

amelyet a szocialista címet viselő brigád minden tagjától meg kell kívánni. A munkaidő utáni közös megbeszéléseken, oktatáson nemigen vesznek részt —, mert ez már több áldozatot kíván, mint a gazdasági vállalások teljesítése, a napi munkaidő legjobb kihasználása. Megtehették volna, hogy később induló vonattal utazzanak haza —, de ezt már nem vállalták.

Nem, ez nemcsak idő és kényelem kérdése. Több annál.

Még nem érzik a felelősséget a kollektíva vállalásának teljesítéséért,

még nem érzik, hogy a brigádmegbeszéléseken az ő véleményükre, javaslatukra is számítanak, még nem érzik, hogy szorosabb kapcsolat, mélyebb barátság fűzi őket egymáshoz, mint amilyen kapcsolat a munkahelyen alakul. Még nem kaphatják meg a szocialista címet.

De vajon felesleges volt az eddigi küzdelem? Kárba veszett fél év munkája? Nem. Hisz, ha kevéssel is, de mégis

előbbre jutottak azon az úton, amely a szocialista emberré formálódáshoz vezet.

Néhányan esetenként már részt vesznek egy-egy közös megbeszélésen, oktatáson. Tízen írták alá a brigádszerződést. Most húszan vannak. S a húsz közül néhányan olyanok, akik már megérdemelnék magatartásukkal e kitüntetést. Néhányan vannak még csak, igaz, de magját képezik, szilárd támaszát a brigádnak. Reájuk vár a feladat, hogy a többiek mellé álljanak, neveljék, tanítsák őket, hogy a mielőbb megújítandó szerződés valamennyi pontját teljesítse az egész kollektíva!

KESZTHELYI OLVASÓINK panasza nyomán...

— *Mindig csak szidni lehet az autóbusz vállalatot?* — kérdeztek vissza kérdésemre Keszthelyen mikor elmondtam a Hévízre utazó keszthelyi dolgozók panaszát.

Miről is van szó? — Több, mint hetven keszthelyi lakos Hévízen dolgozik, s naponta bérlettel utazik munkahelyére. A legtöbben hétre járnak dolgozni, az autóbusz hat óra harminckor indul. Igen ám, *csakhogy ez az autóbusz a vasútállomásról jön, s azokon a napokon, amikor a hévízi üdülőkben váltás van* — s mivel sok üdülő van Hévízen, ez elég gyakori — *nem férnek fel az autóbuszra valamennyien,* néhány bérletes utas lemarad. Ilyenkor aztán elkésik a munkahelyről, s hogy ez ne forduljon elő — mit tehet —, legközelebb tolakodik a busznál, hogy ne ő maradjon le. Egy-egy ilyen hajnali „közelharc" aztán esetleg egész napra idegessé teszi.

— Kell ez nekünk? — hangzik a keszthelyi bérletesek jogos panasza. Erre könnyű egyértelműen felelni. — Dehogy kell. De hogyan lehetne ezt megszüntetni?

A Veszprém megyei AKÖV keszthelyi főnökségén *Horváth* Jánoshoz, a forgalmi osztály vezetőjéhez fordulunk a kérdéssel: ismeri-e a dolgozók panaszát. Horváth elvtárs elmondja, hogy jól ismerik a problémát, s hosszú beszélgetésünket talán így tudnánk rögzíteni:

— Nem teljesen az AKÖV-ön múlik ez az áldatlan állapot. Igaz, hogy a vasútállomásról érkező autóbusz zsúfolt, s egy-egy ember lemarad a főtéri megállónál. *Sajnos, nem tudjuk azt megtenni* — s ha előfordul is, csak nagy ritkán —, *hogy még egy autóbuszt a reggeli pótkocsis busszal közlekedő járathoz adjunk,* mert az nem annyira kihasznált, hogy gazdaságos lenne. Ez természetesen nem kielégítő válasz annak, aki lemarad az autóbuszról. De másként is lehet a kérdésen segíteni: a néhány perccel előbb induló távolsági járatokra — *Sümeg felé hat óra tizenötkor, Zalaegerszegre hat óra huszonöt perckor — a hévízi bérleteseket felvesszük.* Ez is megoldás lenne egyelőre. (Nem utaztunk még ezen a járaton, s nem tudjuk, hogy gyakorlatban is valóban így van-e, felveszik-e erre a távolsági kocsikra a Hévízre utazókat. Hogy miért vetettük fel ezt? — Csodálkoznánk, ha ez nem jutott volna eszükbe a dolgozóknak..)

Végleges megoldásnak nem ezt szánták, nem is szánhatták volna az AKÖV forgalomirányítói. A májusban életbelépő menetrendben talán már sikerül úgy megoldani a kérdést, hogy a vasúttól függetlenül — *tehát új kocsi beállításával* — bérletes járatot állítana be az AKÖV.

Most még nem tudják megoldani, s addig egy kis megértést kérnek az utazóközönségtől.

Mert az *autóbusz vállalatot sem mindig csak szidni kell.* Mérlegelni kell a nehézségeket is.

(szöke)

Orsós Éva magára talált

Már egy órája beszélgetek vele, de úgy érzem, hogy még mindig nem sikerült teljesen a bizalmába férkőzni. Kurta válaszokat ad, néha nem is válaszol a kérdésre, inkább másról beszél. Arról, hogy nagyon szeret a tehenek mellett dolgozni. Akkor érzi jól magát, ha kint lehet az istállóban. Hogy milyen jó dolgos, azt csak azok tudják, akikkel együtt dolgozik. Kiválik az ő standja a többi közül. A legtisztább, legszebb tehenek az övéi. Különb munkát végez, mint bárki más abban az istállóban. Ez Orsós Éva cigánylány. Négy év óta tagja a nagyalásonyi Táncsics Termelőszövetkezetnek, de soha nem volt vele baj.

A járásnál mondták, hogy írjak róla. Így kerültem hozzá. Szobájában a legnagyobb tisztaság. Rádió, szőnyeg, új szoba-, konyhabútor összeszúfolva, de így is otthonos képet mutat. A kis sámlira kuporodik és várja, mit is akarok tőle. Mélyenülő kék szemei idegesen csillognak. Zavartnak látszik.

— Ritkán járnak hozzám „beszélgetők" — így nevezi a vendégeket. De látszik rajta, hogy örül a beszélgetésnek. A munkájáról kérdezgetem. Arról szívesen beszél. Mennyi a munkaegysége? Mit kapott eddig? — ezeket a kérdéseket így intézi el. — Nem tudom. — Csodálkozva nézek rá. — Hát nem érdekli, hogy mennyi munkaegysége van? Hallgatás rá a válasz. A szoba csendjét a tűz pattogása, és a sütőben melegedő cica durmolása szakítja meg. Várom a választ, ő hallgat. Hosszasan néz ki az ablakon, egyszer csak a szemében apró könnycseppek buggyannak elő. Sir. Hófehér, tiszta zsebkendőt húz elő köténye zsebéből és gyorsan felitatja könnyeit. Lassan visszajön beszélő kedve is. Felenged bizalmatlansága és életéről mond egyet-mást.

— Cigánylány vagyok, nem tudok írni, olvasni — hadarja a kurta válasz mondatait. — Bizonyításként előveszi a személyi igazolványát. Az aláírás helyett keresztet látok. Értelmes arcú lány Éva, szinte hihetetlen, hogy nem ismeri a betűket. És ez fáj neki, mert szeretne végleg kiszakadni régi környezetéből.

— Próbálta már az írást? — Konokul rázza a fejét.

— Legalább a nevét.

— Nem, nem... — legalább ötször ismétli egymás után. De látom rajta, belül mást érez. Szakítok egy lapot jegyzetemből. Ráírom nyomtatott betűkkel: Orsós Éva, alája írott betűvel szintén megismétlem.

— Csak nem az én nevemet írta le? — Kap mohón a papirlap után, de közben meggondolja magát, kezét visszaejti az ölébe. Hagytam, csináljа úgy, ahogy akarja.

Szemben a falon egy bekerezetlen képet nézegettem. A Nőtanács díszérő oklevele, amit a nőmozgalom 50-ik évfordulóján adott Évának — a jó munka elismeréséül. — A tűzhelyen egy nagy fazék burgonya forrdogál. Hát ezt meg minek főzi? Szeme felcsillan, úgy meséli. — Van két malacom, azoknak. És újra megered a nyelve. Minden évben két disznót hizlalok. Egyiket levágom, egyiket meg hizottan eladom. Most, amit eladtam, 205 kilós volt.

— Mit vesz a pénzből, Éva?

— Most semmit, majd egy kis házat szeretnék később építeni.

Gondolhatott-e volna erre Orsós Éva a múltban? Rövid rá ugyan a válasz: nem. Most feltalálja magát. A munka egyenértékű emberré nevelte.

A papirlap még mindig ott fekszik az asztal közepén. Éva egyre sűrűbben veti oda pillantását. Akarná látni írottan a nevét, de szégyelli elvenni, pedig nagyon kíváncsi rá. Végül rászánja magát. Felveszi a papírt, nézegeti. — Ilyen volna a nevem? Ugye, itt hagyja nekem? — Fordul szinte könyörgőre a hangja. Persze, hogy nála hagytam. Megígérte, mire legközelebb arra járok, addigra megtanulja lemásolni a nevét.

Az irodában megtudtam, hogy Éva a legszebb tizenegy tehenet gondozza. 370 munkaegységet teljesített. Előlegben 9200 forintot vett fel, a többit zárszámadáskor kapja meg. Készpénzben minden hónapban 400—500 forintot kapott.

JOZSA MARIA

Három új létesítmény

Befejezéshez közeledik ez az új pápai lakóház.

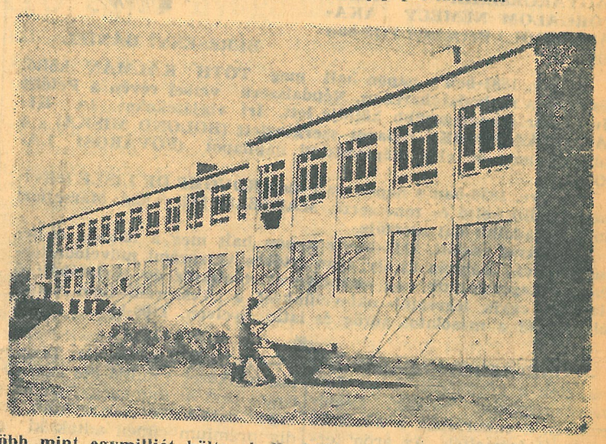

Több mint egymilliót költenek Berhidán az új általános iskolára.

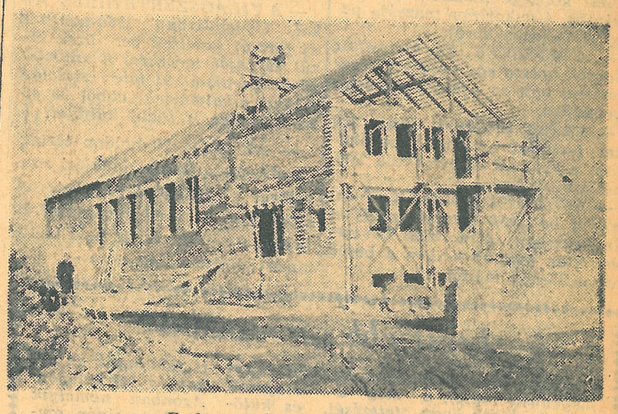

Ez lesz a zánkai művelődési ház.
(Fotó: Péterfay Endre)

Balatonfőkajári tsz tervek

A balatonfőkajári Szabadság Termelőszövetkezet állattenyésztési tervéből tudtuk meg, hogy az idén 16 tehenet és 28 darab üszőt akar vásárolni a tsz. Így a jelenlegi 100 létszámos tehénállományt tovább növelik. A tehenek tejhozamát darabonként 2700 literre tervezték.

Hizlalási tervük is nagyobb, mint tavaly volt. Szerződést kötöttek 70 darab hízottmarhára és 300 sertésre. Hízottmarhákat 315 mázsa, sertéseket 31 940 kiló súlyban értékesítenek majd.

Készítik már a csirkék szálláshelyét is. Csirkéből háromezer darabot szeretnének felnevelni, együttal törzsállományt is létesítenek.

Csöglén a pillangósok vetésterületét növelik

A csöglei tsz terve is elkészült. Ebből a következőket lehet megtudni. A pillangósok vetésterületét jelentősen megnövelik. Vörösherét, több szójababot, borsót vetnek. Nem akarják még egyszer, hogy megismétlődjék az az eset, ami tavaly, hogy a tehenek fehérjetartalmú takarmánya idő előtt elfogyott. Ez ugyanis tavaly 250 ezer forint értékű kiesést okozott a tejtermelésből. Az idén már ez nem ismétlődik meg. Az első félévre, míg nem lesz saját fehérjetartalmú takarmányuk, 12 vagon takarmányt cserélnek a Pápai Takarmánykeverő Vállalattal.

Tervezik még azt is, hogy a kertészetet és a pecsenye, valamint a törzsbaromfi állományt a tavalyinak a duplájára emelik.